

Noc na stredu 30. mája 1945
Hotel Berns, Veľký salón
Štokholm

Keď ho vytrhli zo spánku, Kaj Holt si na nič nespomínal, nevedel dokonca ani, kde sa nachádza. Nieкто mu položil ruku na plece a zľahka ním zatriasol. Vo veľkom pozdĺžnom podniku svietili všetky svetlá, z pódia sa už neozývala žiadna hudba, viac ležal ako sedel a len vďaka pulzujúcej bolesti v hlave vedel, že je ešte stále nažive. Na chvíľu sa mu zdalo, že veľký, prenikavo žiariaci luster naňho už-úž spadne. Nepočul však žiadne zvuky, všade bolo ticho. A nič, dokonca ani myšlienka na to, že by si azda znova musel ľahnúť pod drevené podlahové dosky na Valkyriegata či strach, že si zabudol kdesi identifikačný preukaz, nedokázali prehlúšiť bolesť hlavy.

„Pane, musíte odísť,“ ozval sa nad ním hlas. Kaj Holt sa mechanicky postavil, prevrátil stoličku a opäť ho ktosi chytil za plece. Náhle mu napadlo, že by mal mlátiť okolo seba rukami, ale rýchlo z tej myšlienky vytriezvel. Možno to spôsobilo cinkanie pohárov doliehajúce k nemu a priateľský, nie výsmešný smiech, ktorý sa odkiaľsi ozýval.

V krátkych zábleskoch sa mu na sietnici premietli momentky z večera a noci. Tváre, smiech, žena na jeho lone, jej vôňa, chuť. Nordenstamova opálená tvár, biele zuby, potľapkávanie chrbta. Slová „je to už preč, je po všetkom“.

Ale kde? pomyslel si Kaj Holt a prešiel pohľadom z jedného konca miestnosti na druhý. Kde sú všetci?

„Prepáčte,“ povedal ešte predtým, ako sa náhle ocitol na ulici so sakom preveseným cez ruku a klobúkom, ktorý ledva pridržal medzi palcom a ukazovák. Opatrne, akoby chcel zabrániť tomu, aby mu hlava odpadla z pliec, sa zahľadel na oblohu a uistil sa, že z tmy nad ním naozaj padá takmer neviditeľný dážď. Pozrel sa na náramkové hodiny, ale nevedel prečítať, koľko ukazujú ručičky na ciferníku.

Postával na chodníku a mokol, keď mu vtom ktosi odzadu povedal, že čoskoro príde taxík. Zmohol sa len na akési zamrmlanie. Na ulici sa zjavili dve svetlá.

„Gärdet,“ povedal si sám pre seba názov štokholmskej štvrte, v hlave sa mu trochu vyjasnilo, ale i tak sa mu ešte stále nevybavovalo nič z posledných hodín, akoby mu čosi vymazalo krátkodobú pamäť.

„Kde...“

„Rindögatan.“

Kaj Holt si vybral z vrecka tabletky na spanie, zrátal ich a potom to spravil ešte raz.

Uvažoval, či ich má dosť.

„Pokojne,“ zašepkal Holt, ruka sa mu rozochvela a ešte raz spočítal tabletky v dlani. Sedem. To nestačilo.

„Pokojne...,“ zopakoval a prekvapilo ho, ako nahlas.

Jediné, na čo si Kaj Holt spomínal, bolo, že kľučal pred fontánou na Karlaplan, naberal vodu do dlaní a pil. Prehltol jednu, dve, tri tabletky na spanie. Vstal, zatackal sa, akoby čakal na to, kým zaspí a spadne do vody, utopí sa a zmizne navždy.

Nič sa nestalo. Siahol po ploskačke do vnútorného vrecka, ale nenašiel ju. Zopár ráz zanadával, bol celkom premočený. Z čiernej oblohy neprestával padať dážď.

Fontána v Tessinovom parku nestriekala. Noc preťal akýsi hlas, inak vládlo navôkol hlboké ticho, ktoré z času na čas narúšalo bzučanie áut dole v meste. Kaj Holt nevedel, ako trafil z Karlaplanu na tú správnu ulicu. Teraz však kráčal po Rindögatane, tým si bol celkom istý. Kaj Holt prešiel popri svojom vchode na čísle 42 a potom krížom cez cestu. Otočil sa, keď náhle akoby odnikadiaľ vystrelil akýsi taxík, a takmer ho zrazil. Zdalo sa mu, že jedna jeho priateľka, u ktorej strávil pred rokom niekoľko nocí, býva len o kúsok ďalej. Z hĺbky duše zatúžil po tom, aby sa to leto nikdy neskončilo. Aby bol naveky v tomto meste a spal s ňou noc čo noc a aby navždy bola vojna, ale on aby nebol, nemusel byť jej súčasťou, aby už nikdy viac nebol jej súčasťou.

Automatickým pohybom siahol na zvonček, zdalo sa mu, že to bol štvrtý gombík zdola.

Ktosi zodvihol domáci telefón.

„Chcem ťa,“ povedal. Ani len nevedel, či to myslí vážne. Nemyslel. Napriek tomu to zopakoval:

„Chcem ťa.“ Takmer nezrozumiteľne to zabľabotal.

„Príď, keď vytriezvieš, Kaj. Zobudíš celú ulicu.“

„Do riti,“ zanadával Kaj Holt. Ani si len nespomínal na jej meno. Uškrnul sa sám nad sebou. O sekundu nato pocítil, ako sa mu do očí tísnu slzy. Vojna sa skončila. Zohol sa a nahmatal pod nohavicou pištoľ. Môj malý priateľ, pomyslel si. Môj malý priateľ.

„Vieš, koľko je hodín, Kaj? Zavolám na políciu. Chod domov a vyspi sa, dobre?“

Zložila.

Kaj Holt sa oprel o sklené dvere. Kým si stihol uvedomiť, čo sa deje, vyvracal sa na svoje topánky.

„To nemôže byť pravda,“ zašepkal. Sadol si na žulové schody. Nohavice mal o chvíľu celkom premočené.

„Povedz, že to nie je pravda... dobrý Bože...“

Vrátil sa naspäť k svojmu vchodu a so zaslzenými očami sa pozrel na ovracané topánky. Ani len neviem, prečo plačem, zamrmľal si. Robí mi to však kurevsky dobre. Nikdy som sa necítil pri plači tak dobre, ako teraz. Námesačným krokom vyšiel hore po schodoch, ani len svetlo si nezažal.

Tenký prúžok papiera, ktorý pripevnil celkom dole medzi vchodové dvere a zárubňu, spadol na podlahu v predsieni.

Potkol sa o vlastné nohy.

Doplazil sa k posteli a zvalil sa na prikrývku.

Nič sa mu už nezdalo skutočné. Ba ani tvár muža, čo stál nad ním, ani neopísateľný pokoj v jeho tvári, špička na cigarete.

Konečne, pomyslel si Kaj Holt. Konečne si tu. Nedokázal ani len vysloviť tú vetu do tváre nad ním. Čo tu robíš? Pomyslel si, že by to mal skríknúť, len aby ho odstrašil. Čo tu robíš?! Cítil sa, akoby mu odpílili nohy, vedel, že má k členku pripútanú pištoľ, dokonca ho tam niekde dole na nohe aj tlačila, ale nedokázal sa pozviechať. Muž, ten muž s detskou tvárou a mäkkými, takmer dievčenskými črtami, mu vytiahol zbraň spod nohavice.

Neznateľne sa na Holta usmial.

„Kaj, Kaj,“ povedal a prešiel prstom po ústí zbrane. Jeho prízvuk bol takmer nebadateľný. Kaj Holt vedel, že toho muža už niekde predtým videl. Prekliaty detský ksichtík z Jørstadmoen. Vo vrecku saka prehodného cez stoličku našiel tlmáč. Akoby to Holt všetko nainscenoval.

Nuž čo, pomyslel si Kaj Holt. Asi mi nie je súdené prežiť. Čo to povedal Waldhorstovi? Nemáme všetci niekde dcérku? Holt sa pokúšal spomenúť si v priebehu jednej, možno dvoch sekúnd, na svoju malú dcérku. Nepodarilo sa mu to a to ho znova rozplakalo, hoci nechcel, nechcel, aby si muž nad ním myslel, že on, kapitán Kaj Holt, sa bojí, že sa mu ujde guľka do hlavy.

Keby len nebol taký spitý, keby ho natoľko nepremohol spánok, keby nebol taký znechutený sám sebou, taký... ani sám nevedel... tak by zabil muža s detskou tvárou holými rukami.

Detská tvár sa skláňala nad ním a pery sa mu zvltnili v úsmeve. Azda vďaka tomu sa Kaj Holt postavil, akoby nebol vôbec opitý.

„Ak mám umrieť, umriem vlastnou rukou,“ zašepkal. Detskú tvár to zjavne prekvapilo, pretože sa zatváril nechápavo, keď ho Holt ľavačkou udrel do ľadvín. Mlčky sa schúlil a zaspätkoval, prevrátil stoličku pri stene a klobúk sa mu skotúľal na podlahu. Kaj Holt zmeravel sotva na sekundu, o jednu sekundu viac, ako mal, zem sa mu krivila pod nohami, stena sa k nemu nahýnala, strop poklesol... či nie? Ten skurvený chlap bude po zvyšok leta šťať krv, musel sa tomu zasmiať, smejem sa, počuješ, Detský ksicht?

Tá sekunda trvala dlho a on si uvedomil, že je už prineskoro.

Muž s detskou tvárou doňho narazil hlavou, zlomil mu hrudný kôš a prepichol pľúca, asi sa stalo presne to, zdalo sa mu, akoby mu jedno rebro povolilo a zaborilo sa do tela, ale Kaj Holt nevydal ani hláska. Keď ležal opäť v posteli, bolo to, akoby sa nikdy nepostavil.

Kaj Holt zavrel oči a pomyslel si, že to bude ako vrátiť sa domov.

Noc na sobotu 17. mája 2003
Nordmarka
Oslo

V priebehu polhodiny sa na les zniesla hustá hmľa a v chuchvalcoch sa prilepila na čierne borovice. Kdesi nad Tommym Bergmannom zahúkala sova. Močil a pozoroval ľahký biely opar, ktorý sa dvíhal zo studeného machu. Zapol si nohavice a započúval sa do ticha okolo seba. Na chvíľu všetko okolo neho zmĺklo, v tom krátkom časovom úseku sa neozvali technici z Kriposu, dokonca ani Georg Abrahamson, či uniformovaní policajti z majorstuenskej stanice, ktorí dorazili neskoro večer. Vysielačka, ktorú mali so sebou policajti, zapraskala a preťala hlboké ticho. Tommy Bergmann sa na okamih pristihol pri tom, že mu chýba práca v hliadke. Súdržnosť a priateľstvo. Vyšetrovateľom stále tvrdili, že pracujú v tíme, ale všetci dobre vedeli, že každý ide sám za seba. Na svoje myšlienky ostával sám.

Nemožno povedať, že by za posledné hodiny výrazne pokročili a nik nevedel ani len náznakom odpovedať na otázku, ktorú si všetci kládli: kto je Gustav? Isté bolo, že prvá kostra, čo objavili, patrila žene, ktorá bola manželkou, či prinajmenšom snúbenicou akéhosi Gustava. Jeden z chlapíkov z Kriposu vyhlásil po tom, čo sotva zavadil okom o miesto nálezu, že v hrobe ležia viacerí, nielen spomínaná žena. Tommymu Bergmannovi sa jeho bohorovná istota veľmi nepáčila, ale uvedomil si, že by sa mohli dozvedieť, čo sa stalo s Gustavom.

Prešiel sa opäť po chodníku a pozoroval scénu pred sebou. Desať metrov pred ním stál biely stan, ktorý sa podarilo konečne vztýčiť a miesto osvetľoval jeden reflektor zvonka a tri vo vnútri. Navyše rozostavili vonku uniformovaných policajtov s čelovkami. Ako protiletadlovými svetlometmi pretínali bielymi lúčmi priestor medzi vrcholkami stromov a keď sa vystreli, svetlo sa vpletlo pomedzi kmene borovíc. Tommy Bergmann na chvíľu zastal, akoby oslepol. Keď sa mu

prinavrátili zmysly, všimol si akési zvieracie oči hlboko v lese, trochu stranou od stanu. Zviera v žiare reflektora zmeravelo.

„Tommy!“ Georg Abrahamsen skríkol do noci. Zvieracie oči zmizli, Tommy Bergmann počul už len nervózne kroky po vrese a machu.

Na zemi pred ním sa rozprestrel svetelný vejár. Pomaly prikočil k bielemu stanu. Georg Abrahamsen stál v otvore a skúmavo hľadel do tmy, nevidel však určite vôbec nič, keďže vyšiel zo svetla do absolútnej čiernoty.

„Na toto sa musíš pozrieť,“ povedal mu.

„Na čo?“ spýtal sa Tommy Bergmann a vystúpil z tmy rovno pred Georga Abrahamsena. Abrahamsen mu pridržal cíp stanu, aby mohol vojsť. Videlo sa mu, akoby vnútri vydýchali všetok kyslík. Okolo rozhrabanej zeme, teraz asi dvakrát dva metre, stálo alebo čupelo päť mužov. Tommy Bergmann sa najprv pozrel na ženské pozostatky. Premeriaval zrakom prederavenú lebku, rebrá, bedrovú kosť, stehenné kosti a píšťaly. Videlo sa mu, že kosti nôh sú roztrieštené.

Potom pozrel napravo.

Abrahamsen vážne prikývol. Bol oblečený v bielom a na krku mal zavesenú veľkú digitálnu kameru.

„Vidíš, tamto je Gustav,“ povedal Tommymu Bergmannovi a ukázal na prvé vykopané pozostatky vedľa ženy. Ležala tam ešte jedna lebka, bola však uložená hlbšie. Kostra ležala na pravom boku. Z akéhosi dôvodu boli mužove rebrá takmer neporušené. Zvyšok tela ešte nestihli odhrabať.

„Veru, to však ešte nie je všetko,“ poznamenal jeden z chlapov z Kriposu. Tommy Bergmann sa mu bližšie prizrel, bol to bielovlasý, samozvaný nestor, ktorého meno si nikdy nevedel zapamätať. Opatrne si zložil silné okuliare v kovovom rámmiku a vyčistil ich manžetou košeľe. Potom si ich opäť nasadil na nos.

„Podťe sem,“ povedal a kývol Bergmannovi a Abrahamsenovi. Tommy Bergmann k nemu takmer nechotne pristúpil. Stál napravo od vykopávok. Muž si čupol, Tommy Bergmann spravil to isté. Chlapík z Kriposu držal v ruke skladacie meradlo. Georg Abrahamsen sa sklonil, takmer spadol do hrobu. Po prvý raz za celý večer a noc Tommyho Bergmanna pri pohľade na pozostatky riadne naplo. Možno to spôsobil ťažký

vzdych stúpajúci z vlhkej zeme a rozkladajúcich sa ľudských kostí. Azda spomenky na prvý raz, keď videl mŕtveho človeka. Až priveľmi zreteľne si spomenul na znetvorené telo dievčatka, ktoré našiel pred pätnástimi rokmi vo vreci na odpadky. Ako vyzeralo.

Chlapík z Kriposu zľahka štuchol do rebier. Vyzerali, akoby boli plné tmavej zeme.

„Tamto,“ povedal a ukázal prstom. „Medzi rebrami.“

Lúč baterky zasiahol koniec žltého meradla. Tommy Bergmann ešte stále nevidel nič zvláštne okrem starých rebier.

Chlap z Kriposu opäť jemne poklopal cólštokom po rebrách. Tommy Bergmann cítil, ako sa mu ježia chlpy na pažiach a ako mu z hlavy mizne všetok kyslík. Na chvíľu sa mu zazdalo, že padne cez okraj jamy.

„No do pekla,“ povedal Georg Abrahamsen vedľa Tommyho Bergmanna. Vyslovil to, čo si obaja mysleli: „Tam dole neležia dvaja ľudia. Sú tam pochovaní traja.“

Tommy Bergmann zísal do hlíny rozšírenými, suchými očami. Cez vrstvy zeme a rebrá sa hore pretískala piata ruka. Pomaly zrátal malé prsty, ktoré boli zohnuté, akoby zovreté v päšť. Maličká zovretá päšť z malých prstov.

Áno, zašepkal si sám pre seba.

Celkom dole leží dieťa.

Abrahamsen niečo povedal, Tommy Bergmann to však nezachytil.

Pocítil, ako mu položil ruku na chrbát.

„No do pekla,“ zopakoval Abrahamsen.

Tommyho Bergmanna náhle premkol zvláštny pocit, akoby dostal vnuknutie. Nikdy predtým sa mu to nestalo. Náhle si bol istý, že dieťa, čo ležalo dole v hrobe, stálo presne tam, kde stál on, keď zazrel medzi stromami zvieracie oči.

„Dieťa,“ vydýchol.

„Niekto zavraždil dieťa.“

Streda, 30. máj 1945
Rindögatan 42
Gärdet
Štokholm

Kriminálnemu inšpektorovi Göstovi Perssonovi zaškrkalo v žalúdku práve vtedy, keď sa doširoka rozkročil na chodníku na ulici Rindögatan 42. Zaklonil hlavu a premeral si svetložltú murovanú budovu. Na zvýšenom prvom podlaží zmizla za záclonou akási tvár. Z oceľovosivej oblohy pršal drobný dážď, ktorý mu dopadal na sklá okuliarov. Person si povzdychol. Prehmatal vreckovku, aby našiel suchý okraj, ktorým by si mohol okuliare utrieť.

Keby len mohol umlčať svoj žalúdok. Person bol muž, ktorý nechcel od života veľa, musel sa však zasýtiť v presne určenom čase dobrým jedlom. Medzičasom sa to stalo preňho takmer životne dôležité. Krátko kým pochôdzkarovi z östermalmského okrsku, ktorý stál pri bráne ako pikolík. Pokazili mu obed... a pre koho? Pre mŕtveho Nóra? Takmer si začal hundrať popod nos, keď prechádzal pohľadom po poštových schránkach vo vchode. Veď Nórov bolo ešte na svete dosť, dokonca aj po tej prekliatej vojne, ale obed, obed bol niečo, vďaka čomu sa zemeguľa otáčala, aspoň pokiaľ išlo oňho a on sa práve zberal na obed, keď zazvonil ten prekliaty telefón. Gösta Persson si práve zvesil klobúk z vešiaka a siahol na kľučku, keď prístroj na masívnom stole z tиковého dreva zacvendžal. Niekoľko sekúnd zvažoval, či zodvihnúť alebo nie, isté pracovné ambície však ešte predsa len mal, nuž sňal slúchadlo z vidlice namiesto toho, aby sa vykradol na obed. Strážmajster ohlásil, že jedna z desiatich štokholmských hliadok vyzbrojených vysielaczkou uznala za vhodné naladiť krátke vlny a oznámiť podozrivé úmrtie na Rindögatan 42 v Gärdete. Celé by to mohlo počkať po obede, keby horlivý strážmajster nezistil, že byt vlastní nórskoe vyslanectvo v Štokholme. A také čosi nemožno predsa ignorovať, všakže? Persson ešte

stále počul v ušiach strážmajstrov hlas. Nuž, Persson plánoval napredovať v kariére, možno by to mohol dotiahnuť aj na šéfa stanice, a teda nemohol poľutovaniahodné úmrtie odignorovať.

Na čo sú nám títo Nóri dobrí, premýšľal Persson, keď stúpал po schodoch na druhé poschodie a pot sa mu vpijal do klobúka. Žiaden obed a navyše premočený od potu. Päť rokov v kuse je s nimi samá oštara, nič, len oštara. Ak sa neožierali, nemlátili a nepichali nožmi Fíni, tak to robili Nóri. Nie veru, za starých čias to bolo inak. Kurva, to vládol tu, na severe, aspoň aký-taký poriadok. Person zmobilizoval posledné zvyšky svojej motivácie a vyvliekol svoje priťažké telo po posledných trinástich schodoch.

Pred otvorenými vchodovými dverami na treťom poschodí stál ešte jeden strážnik, akýsi mladík, ktorého Persson nikdy predtým nevidel. Otvoril ústa, ale Persson mu odmietavo mávol rukou a prekročil prah. Chcel vedieť čo najmenej predtým, ako sa pozrie na mŕtveho sám. Už mnoho rokov sa nespoliehal na nič iné, len na vlastné oči. V kuchyni sedel tretí strážnik a tlmene sa zhováral s rozochvenou ženou, ktorá ticho plakala s tvárou v dlaniach. Person kývol strážnikovi – bol to starý známy – a pritisol si k perám ukazovák. Potom vykročil popri kuchynských dverách po chodbe.

Mŕtvola ležala na posteli v spálni a dokonca aj kriminálny inšpektor si pomyslel, že je to smutný pohľad. V zmeravenej pravej ruke zvieral mŕtvy pištoľ, Persson si všimol, že ide o Colt Llama. Ústie smerovalo do stropu. Uprostred čela mal dieru, ktorá nevyzerala veľmi vábne. Čierna zrazená krv vytiekla z lebky a pokrývala polovicu obličaja a časť bielej podušky. Nórove oči sa pozerali tým istým smerom ako pištoľ, ktorá mu pomohla na večnosť. Miestnosť zaplňal slabý zápach starých zvratkov. Person postál chvíľu pri posteli a študoval muža pred sebou. Zopár ráz si povzdychol, ako vždy, keď mu hlavou prebehla akási nepríjemná myšlienka. Potom odstúpil bokom a pustil sa do prehľadávania vreciek na saku, čo bolo prevesené cez stoličku pri dverách. Našiel len jediná zaujímavú vec: okrem identifikačného preukazu na meno Kaj Holt, ktorý vystavili pred dvoma týždňami, objavil pomerne plnú peňaženku. Persson rýchlo prerátal bankovky a pozorne sa zahľadnel na fotografiu v preukaze mŕtveho muža. Krimi-

nálny inšpektor sa poškrabal na hlave. Uvedomil si, čo ho znepokojilo, keď kráčal k posteli. Rýchlo pozrel na muža na posteli. Zo stuhnutého výrazu na tvári mŕtveho mu nabehli zimomriavky. Persson videl podobné veci už mnohokrát predtým, to však nerobilo situáciu o nič ľahšie stráviteľnou.

Presne tak, pomyslel si a vytiahol z vrecka pero. Teraz bolo nad slnko jasnejšie, čo mu nesedelo, keď sa pozrel na španielske miniatúrne vydanie pištole Colt. Persson zľahka štuchol do ústia zbrane vrchnáčikom od pera. Všimol si drážky, pomocou ktorých sa dal k pištoľi pripevniť tlmič. Kam sa však, pre všetko na svete, podel? A azda existuje na svete niekto, kto sa zastrelí zbraňou s tlmičom?

Navyše, pomyslel si Persson a zahľadel sa na Holtovu hlavu, vzdialenosť medzi zbraňou a dierou po gulke bola na prvý pohľad pridlhá na to, aby mohol ten chlap sám stisnúť spúšť a trafiť sa. Ľudia, ktorí sa zabíjajú strelnou zbraňou, si ju väčšinou vopchajú do huby, pomyslel si Persson, pretože tak si môžu byť istí, že niet cesty späť, niet priestoru pre ľútosť. Ak si niekto priložil zbraň k čelu, často v poslednej chvíli svoj čin olutoval a zriedkakedy trafil tak presne, ako chudák Holt. Okrem toho by bolo oveľa lepšie nasmerovať pištoľ na spánok tak, aby ústie mierilo do záhlavia. Muž ako Kaj Holt to iste vedel.

Ako by toho nebolo dosť, kriminálny inšpektor si uvedomil, že susedia by sa podľa všetkého zobudili, ak by sa v budove strieľalo deväťmilimetrovým projektilom, ktorý sa zavrtal Holtovi do lebky. Len vďaka tlmiču by sa tí istí ľudia s najväčšou pravdepodobnosťou len obrátili v posteli a spali ďalej.

Person prešiel okolo postele a zahľadel sa na Holta z druhej strany. V studenom svetle z okna spálne nadobudla jeho pokožka modrý a popolavosivý odtieň. Opatrne si odložil klobúk na nočný stolík, ešte raz vytiahol vreckovku a obtrel si plešinu na vrchhlave. Potom si ľahol na podlahu a nazrel pod posteľ. S istou námahou vstal a zašiel rukou pod pravú stranu Holtovej hlavy. Pokúšal sa ju opatrne nadvihnúť, stuhnutý krk mŕtveho mu to síce sťažoval, ale napokon sa mu podarilo nahliadnuť medzi vlasy a vankúš. A mal veru pravdu. Nikde ani stopy po výstupovej rane. Projektil sa ešte stále nachádzal v Holtovej hlave. Len tlmič by natoľko znížil rýchlosť projektilu.

Kurva, pomyslel si kriminálny inšpektor Persson a žalúdok mu zaškvákal horšie ako kedykoľvek predtým. Zje svoj prekliaty klobúk, ak sa chudák Holt zabil sám.

Keď sa Persson vracal do kuchyne, v duchu bohapusto nadával. Prečo musel zodvihnúť ten hlúpy telefón? Videl sa v kancelárii, ako stojí pri dverách a zvažuje pre a proti.

Ešte predtým, ako vošiel do kuchyne, sa zastavil na chodbe a pozorne preštudoval zárubňu. Žiadne známky vlámania. Ergo, uvažoval Persson, dvere boli buď otvorené, alebo mal niekto kľúče. Azda sa Holt nevrátil domov sám, možno vraha poznal a vpustil ho dnu. Bolo to také jednoduché a hnusne zložité zároveň.

Ak by teda nevysvitlo, že Holt si siahol na život sám. Ale Persson mal dobrý nos. Bol v byte len niekoľko minút a už cítil, ako celá vec smrdí až strach. A on veru nebol ten typ chlapa, čo by to nechal len tak.

Kapitán Kaj Holt, pomyslel si Persson a s námahou vstal z pokľaku. Strážnik, čo stál ešte stále na chodbe, mu ponúkol pomocnú ruku, ale len ho namrzene zastavil gestom. Iste, kriminálny inšpektor Persson bol pritučný, no ešte stále dokázal bez pomoci vstať.

Person sa oprel o zárubňu a mladý strážnik naňho neisto flochol.

„Čiže ste sa rozprávali aj so susedmi, je to tak?“

Mladík z vidieka sotva prikývol.

„Nikto nič nepočul, čo?“ Persson si ešte raz utrel pot a uvedomil si, že klobúk nechal pri deravej hlave Kaja Holta v spálni.

„Nie,“ povedal strážnik. „Vedľa nebol nik doma, ale...“

„To nie je dôležité,“ prerušil ho Persson.

Ako-tak sa mu podarilo upokojiť plačúcu ženu v kuchyni, aspoň teda do takej miery, že z nej dostal zopár zrozumiteľných slov. Persson si poznačil, že má dvadsaťpäť rokov a že býva na druhej strane ulice, o jeden blok vyššie. Tvrdila, že mala s Holtom niekoľko mesiacov svojím spôsobom pomer, ale prestala oňho javiť výraznejší záujem – ako povedala, keď sa dozvedela, že sa mu má narodiť dieťa. A že je ženatý.

„No teda...“ poznamenal kriminálny inšpektor Persson.

Dievčina si utrela slzu. Dúfajme, že poslednú, pomyslel si Persson.

Prikývla. Potom sa začala pohrávať so svojím klobúkom, ktorý ležal na kuchynskom stole.

„Mali ste z neho dojem, že je... ako to len povedať... deprimovaný?“

„Nuž. Možno. Kaj taký často býval.“

„Taký?“ spýtal sa Persson.

„Bez nálady,“ povedala.

„Aha. Ale neotvorili ste mu.“

„Nie. Zdalo sa mi, že je opitý.“

„Čiže ste dnes išli do práce...“

„Nie. Bolo mi zle.“

Persson sa zahľadel na ženu. Nevyzerala veľmi choro. Možno nebol Holt jediný, s kým mala svojím spôsobom pomer.

„... a chceli ste sa pozrieť, či je v poriadku, však?“

„Znel tak strašne smutne,“ vybuchla mladá žena opäť v plač.

Aha, pomyslel si Persson. Smutní ľudia páchajú samovraždy. Tak to už chodilo.

„Dvere boli otvorené?“

Žena prikývla. Persson natiahol ruku, že ju potľapká po pleci, ale rozmyslel si to. Namiesto toho bez slova vstal a vrátil sa do spálne po svoj klobúk. Hodnú chvíľu postál pri posteli a pozoroval mŕtveho kapitána.

„Kurevská smola,“ povedal si sám pre seba. Manželka a dieťa a všetko. V obývačke si všimol na konferenčnom stolíku lístok. Uchopil ho za roh medzi palec a ukazovák.

Odpusť. Kaj

Položil ho naspäť a vyšiel na chodbu.

„Choďte dole do auta a vysielackou zavolajte na stanicu. Nech zatelefonujú na nórske veľvyslanectvo,“ požiadal strážnika.

Predovšetkým sem museli prísť, aby ho identifikovali. Mohli to rovnako dobre spraviť hneď, hoci to vlastne nebolo potrebné. Muž v posteli bol muž na fotografii v preukaze.

Mladík rýchlo zmizol.

„A doneste mi nejaké jedlo,“ skríkol za ním Persson.

Vrátil sa do obývačky a sadol si na pohovku pri stolíku.

Keď Holtova priateľka odišla spolu s druhým strážnikom, prešiel k rádiovému stolíku a zapol prijímač Sølvsuper 2. Bol nastavený na stanicu Aachen. Hlas Zarah Leanderovej naplnil miestnosť.

Perssonovi sa zdalo, že zle počuje. Vari Američania opäť spustili vysielac? Skutočne?

A tá prekliata nacistická kurva, pomyslel si. Prekliata nacistická kurva. Vylovil si cigaretu z balíčka, ktorý ostal ležať na stole.

Sag' mir nicht Adieu, nur Auf Wiedersehen.